

Wat oorlog met families doet

Inge DE BRUYNE plaatst haar familiegeschiedenis in historische context

- ▶ Auteur wil met haar boek vooral verhaal van mensen vertellen
- ▶ Oorlog is helaas nog altijd bittere realiteit
- ▶ Mariabeeld dat oorlog overleefde, bekleedt centrale plaats in kerk

Liselotte ANCKAERT

Familiealbums zijn vermakelijk tot boeiend, maar ook relatief. Wie weet binnen enkele generaties nog wie er op de foto's staat? Niemand, tenzij u in de geschiedenis van uw familie duikt, zoals Inge De Bruyne, afkomstig uit Brugge, het afgelopen decennium deed. Het resultaat leest u in *Alles gaat opperbest!*.

„Om je echt te kunnen laten raken door de Grote Geschiedenis moet je je persoonlijk met iemand kunnen verbinden”, zegt Inge De Bruyne. „Daarom beperkt *Alles gaat opperbest!* zich niet tot de ervaringen van de soldaten aan het front, maar schenkt het aandacht aan iedereen die wordt geconfronteerd met de verwoestende kracht van oorlog. Het gaat over mensen en hun persoonlijke verhalen, vertrekkend van het leven van de familie van mijn grootmoeder, Maria Dewulf, die in Lombardsijde woonde. Ze was zeventien toen in 1914 de Eerste Wereldoorlog uitbrak.”

„Toen mijn grootmoeder nog leefde, was ik te jong om vragen te stellen”, vervolgt de au-

Inge De Bruyne is geboren in Brugge, maar woont in Amersfoort in Nederland. © Manon van Beek

teur. „Het kwam eenvoudigweg niet in me op dat die bescheiden en zwijgzame vrouw, die de kat op haar achterpoten kon laten dansen voor een stuk spek, in vier jaar tijd meer had doorstaan dan ik hopelijk ooit in een heel leven te verduren krijg. Helaas overleed ze toen ik veertien was, waardoor ik mijn informatie uit archieven moest halen en van overleveringen van familieleden wier herinneringen door de tijd waren vervaagd en voor wie sommige vragen te pijnlijk waren om te beantwoorden.”

Toch zette Inge De Bruyne door en dat deed ze niet enkel voor zichzelf. „Het verhaal over mijn familie verschilt amper van dat van duizenden andere families in West-Vlaanderen. Die herkenning maakt het net zinvol het te delen. Het toont tot welke pijn en vreselijke verliezen oorlog kan leiden. Desondanks pakten de getroffenen telkens weer de draad op. Ze hadden uiteraard geen keuze. Net die veerkracht, die mijn familie zowel als vele anderen wisten op te brengen, raakt me nog het meest.”

Aan het begin van haar speurtocht, in 2007, ging Inge De Bruyne onder meer in de Onze-Lieve-Vrouwbezoekingskerk in Lombardsijde een kijkje nemen, waar ze volgens een diepgewortelde familietraditie een kaars ontstak bij het beeld van Onze-Lieve-Vrouw Ster der Zee. Tot op de dag van vandaag komen mensen van heinde en verre om te bidden bij het Mariabeeld en beschikken heel wat gezinnen in de regio over een replica, onder wie Roland Hollevoet, secretaris van de kerkraad.

„De aankoop van een replica van het Onze-Lieve-Vrouwbeeld gaat terug op de Open Kerkdagen in 1996, meteen mijn vuurdoop als kersverse secretaris”, vertelt Roland Hollevoet. „Het beeld biedt vooral voor oudere generaties een toevlucht in goede en vooral in kwade dagen. Dat merken we ook aan het intentieboek dat naast het beeld in de kerk ligt. Jaarlijks in juli vindt er nog altijd een noveen plaats ter ere van Onze-Lieve-Vrouw Ster der Zee.”

„De verhalen over mijn familie verschillen amper van die van andere”

„Het is een wonder dat het beeld de oorlog overleefde”, zegt Inge De Bruyne. „Helaas maakt dat de dingen niet minder pijnlijk en is alles verliezen en helemaal opnieuw beginnen van alle tijden. Ook vandaag is oorlog voor velen helaas een bittere en onoverkomelijke realiteit. Het verhaal van mijn familie doet ons beseffen dat oorlog iedereen kan treffen. In juli 1914 had niemand in Lombardsijde kunnen bevroeden dat vijf maanden later het dorp zou zijn weggevaagd. Niemand kiest zijn eigen geschiedenis. Ze overkomt je, zonder dat jij haar opzoekt.”

Op 31 maart om 9.30 uur geeft Inge De Bruyne een lezing in het Museum aan de IJzer in Diksmuide (IJzerdijk 49). Meer info vindt u op www.ingedebruyne.com.

Even stilstaan

Liselotte ANCKAERT

Even moet niets en mag alles. Ontmoeten om die gefronste wenkbrauwen of verbaasde blik op te merken. Om te luisteren naar wat de ander vertelt en te horen wat niet wordt uitgesproken. Even niets moeten om de ander echt te kunnen ontmoeten. Of zich te laten bevragen door de Ander, die ons van een afstand gadeslaat en weet: daar gebeurt het. Op de eerste markttag in Alveringem keken mensen elkaar recht in de ogen en maakten ze tijd om van harte te lachen. Stilstaan is vooruitgaan lijkt een contradictie, maar dat is het niet. Want pas wanneer alles stilvalt en er even niets moet, kan er veel gebeuren. Wat baat het dat hongerige magen worden gevuld terwijl het hart versteend is? Wedden dat die appels eens zo vlug gestoofd worden en het brood eens te meer smaakt. En met een beetje geluk is bij een volgende ontmoeting ook de zon van de partij.

© Jan Duijvejonck